

EREBOS

Voor Leon

Ursula Poznanski

EREBOS

Vertaling Esther Ottens

LEMNISCAAT

De vertaling van dit boek is tot stand gekomen met steun van het Oostenrijkse ministerie van Onderwijs, Kunst en Cultuur.

© Nederlandse vertaling Esther Ottens 2011
Omslagontwerp: Christian Keller / Leentje van Wirdum
Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,
Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2011
ISBN 978 90 477 0373 0

Copyright © Loewe Verlag GmbH, Bindlach 2010
Test Ursula Poznanski
Oorspronkelijke titel *Erebos*
Oorspronkelijke uitgever Loewe Verlag, Bindlach
Alle rechten voorbehouden

Druk en bindwerk: Drukkerij Wilco, Amersfoort

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

Het begint altijd 's nachts. 's Nachts voed ik mijn plannen met duisternis. Als er iets is waarover ik in ruime mate beschik, dan is het wel duisternis. Het is de grond waarop dat wat ik wil laten groeien gedijen zal.

Als ik had moeten kiezen, zou ik altijd al liever de nacht hebben gehad dan de dag, liever de kelder dan de tuin. Pas na zons-
ondergang wagen mijn mismaakte ideeënwezens zich uit hun bunkers om ijsskoude lucht in te ademen. Ze wachten tot ik hun wanstaltige lichaampjes een eigen groteske schoonheid verleen. Aas moet mooi zijn, zodat de prooi het haakje pas opmerkt als het al diep in zijn vlees zit. Mijn prooi. Bijna zou ik hem omhelzen, zonder hem te kennen. In zekere zin ga ik dat ook doen. We zullen één zijn, in mijn geest.

Ik hoef de duisternis niet op te zoeken, ze is altijd om me heen, ik verspreid haar zoals mijn adem. Zoals de dampen van mijn lichaam. Inmiddels mijdt men mij, en dat is goed. Ze sluipen met z'n allen om me heen, smiespelend, onbehaaglijk, angstig. Ze denken dat het de stank is die hen op afstand houdt, maar ik weet dat het de duisternis is.

Al tien over drie en nog geen spoor van Colin. Nick liet de basketbal op het asfalt stuiten, ving hem een keer met zijn rechter-, een keer met zijn linker- en nog een keer met zijn rechterhand. Een korte, zingende dreun bij elke aanraking met de grond. Hij deed zijn best om het ritme vast te houden. Nog twintig keer; als Colin er dan nog niet was, zou Nick alleen gaan trainen.

Vijf, zes. Het was niets voor Colin om zonder iets te zeggen weg te blijven. Hij wist heel goed hoe makkelijk trainer Betthany je uit het team zette. Colins telefoon stond ook niet aan, hij was vast weer vergeten de batterij op te laden. Tien, elf. Maar dat hij basketbal vergat, zijn vrienden, zijn team? Achttien, negentien. Geen Colin. Met een zucht nam Nick de bal onder zijn arm. Ook goed, dan ging hij vandaag eindelijk zelf eens het meest scoren.

Het was een keiharde training en twee uur later baadde Nick in het zweet. Met zere benen strompelde hij naar de douche, ging onder de warme waterstraal staan en deed zijn ogen dicht. Colin was niet meer komen opdagen en Betthany was zoals verwacht uit zijn vel gesprongen. Hij had zijn boosheid geheel en al op Nick afgereageerd, alsof Colins afwezigheid zijn schuld was.

Nick verdeelde de shampoo over zijn hoofd en waste zijn – in Betthany's ogen – veel te lange haar, dat hij daarna met een uitgelubberd elastiekje in een staart deed. Hij liep als laatste de sporthal uit, buiten begon het al donker te worden. Op de roltrap naar de metro haalde Nick zijn telefoon uit zijn zak en belde Colin. Na twee keer overgaan sprong de voicemail aan, en Nick hing op zonder een bericht in te spreken.

Nicks moeder lag op de bank een van haar kappersvaktijdschriften te lezen en tegelijk tv te kijken. 'Vandaag maar gewoon hotdogs,' zei ze zodra Nick de deur achter zich dicht had gedaan. 'Ik ben kapot. Wil je even een aspirientje voor me uit de keuken halen?'

Nick liet zijn sporttas in een hoek vallen en gooide een aspirine C-tablet in een glas water. *Hotdogs, joepie*. Hij stierf van de honger. 'Is papa niet thuis?'

'Nee, die komt later. Een collega van hem is jarig.'

Zonder veel hoop zocht Nick in de koelkast naar iets lekkerders dan worstjes, het restje pizza van gisteren bijvoorbeeld, maar er was niets te vinden.

'Wat zeg je van die toestand met Sam Lawrence?' riep zijn moeder vanuit de woonkamer. 'Dat geloof je toch niet?'

Sam Lawrence? De naam kwam hem bekend voor, maar hij zag er geen gezicht bij. Als hij zo moe was als nu werkten de cryptische mededelingen van zijn moeder hem behoorlijk op de zenuwen. Hij serveerde haar de bestelde anti-hoofdpijncocktail en overwoog zelf ook maar een pilletje te nemen.

'Waren jullie erbij toen ze hem ophaalden? Mevrouw Gillinger vertelde het me vandaag toen ik haar plukjes aan het verven was. Ze werkt bij hetzelfde bedrijf als Sams moeder.'

'Help me even op weg: Sam Lawrence zit bij mij op school?'

Zijn moeder keek hem afkeurend aan. 'Ja natuurlijk! Twee klassen lager dan jij. Maar nu is hij geschorst. Heb je niets van de hele heisa gemerkt?'

Nee, dat had Nick niet, maar zijn moeder praatte hem met plezier en uitvoerig bij. 'Ze hebben wapens in zijn kluisje gevonden! Wapens! Een pistool en twee knipmessen, schijnt. Hoe komt een joch van vijftien aan een pistool? Kun jij me dat vertellen?'

'Nee,' antwoordde Nick naar waarheid. Het hele schandaal, zoals zijn moeder het noemde, was hem ontgaan. Hij dacht aan de moordpartijen op Amerikaanse scholen en huiverde onwille-

keurig. Zaten er bij hem op school ook zulke zieke figuren? Zijn vingers jeukten om Colin te bellen, die wist er misschien meer van, maar Colin nam dus niet op, die luie donder. Was misschien maar beter ook, want waarschijnlijk overdreef zijn moeder weer eens schromelijk en had die Sam Lawrence alleen een waterpistool en een zakmes in zijn kluisje gehad.

‘Verschrikkelijk wat er allemaal mis kan gaan terwijl kinderen groot worden,’ zei zijn moeder, en ze keek hem aan met die blik die *snoepje van me* betekende, *kleintje, kindje van me, zoiets zou jij toch nooit doen?*

Het kwam door die blik dat Nick zich regelmatig afvroeg of hij toch niet beter bij zijn broer kon gaan wonen.

‘Was je ziek gisteren? Bethany heeft staan vloeken!’

‘Nee. Niks aan de hand.’ Colin staarde met roodomrande ogen naar de muur naast Nicks hoofd.

‘Echt niet? Je ziet er belazerd uit.’

‘Echt niet. Ik heb alleen niet zoveel geslapen vannacht.’ Heel even liet Colin zijn blik over Nicks gezicht glijden, waarna hij meteen weer strak naar de muur tuurde. Nick gnuifde. Colin had anders nooit last van gebrek aan slaap.

‘Was je uit?’

Colin schudde zijn hoofd, zijn rastakrullen zwiepten heen en weer.

‘Oké. Maar als je vader soms weer...’

‘Het heeft niks met mijn vader te maken, oké?’ Colin glipte langs Nick het lokaal in – en ging niet op zijn plaats zitten, maar slenterde naar Dan en Alex, die diep in gesprek voor het raam stonden.

Dan en Alex? Nick knipperde ongelovig met zijn ogen. Die twee waren zo niet-cool dat Colin ze consequent ‘de breitanter’ noemde. Breitante 1 (Dan) was duidelijk te klein uitgevallen en wekte de indruk dat hij dat probeerde goed te maken met zijn enorm dikke kont, waar hij altijd aan liep te krabben. Het gezicht

van breitante 2 (Alex) verkleurde zodra je hem aansprak in recordtempo van bankhangerswit naar stoplichtrood. Elke keer weer.

Was Colin van plan te solliciteren als breitante 3?

‘Hier snap ik niks van,’ mompelde Nick.

‘Sta je in jezelf te praten?’

Achter hem stond Jamie, die hem een klap op zijn schouder gaf en zijn afgetrapte tas dwars door de klas slingerde. Hij grijnsde naar Nick en toonde daarbij de scheefste rij tanden van de hele school. ‘In jezelf praten is een slecht teken. Een van de eerste symptomen van schizofrenie. Hoor je ook al stemmen?’

‘Nee, man.’ Nick gaf Jamie een vriendschappelijk duwtje. ‘Maar Colin verzoent zich met de breitantes.’

Hij keek nog een keer goed. Wacht eens even. Dat was geen verzoening, dat was onderwerping. Colin had een nooit eerder vertoonde, smekende blik in zijn ogen. Onwillekeurig deed Nick een paar stappen naar hem toe.

‘... snap niet wat er zo erg aan is als je me een paar tips geeft,’ hoorde hij zijn vriend zeggen.

‘Dat mag niet. Stel je niet zo aan, dat weet je zelf ook wel,’ zei Dan met zijn armen over elkaar geslagen voor zijn hangbuik. Op de stropdas van zijn schooluniform zat een restje eigeel van zijn ontbijt.

‘Kom op nou, gewoon iets simpels. Ik verlink je heus niet.’

Alex keek weifelend naar Dan, die duidelijk van de situatie stond te genieten.

‘Vergeet het maar. Je weet het anders toch altijd zo goed? Zoek het nou dan ook maar zelf uit.’

‘Zeg op z’n minst...’

‘Nee! Hou nou eindelijk eens je kop, Colin!’

Nog even. Nog even en dan zou Colin Dan bij zijn schouders pakken en dwars door het lokaal smijten. Nog even.

Maar Colin boog zijn hoofd en tuurde naar de neuzen van zijn schoenen.

Hier klopte iets niet. Nick slenterde naar het raam en ging bij het groepje staan. 'En, hoe staat het leven?'

'Moet je wat?' vroeg Dan vechtlustig.

Nick keek van de een naar de ander. 'Van jou niet,' antwoordde hij. 'Alleen van Colin.'

'Ben je blind? Hij staat even te praten.'

Nu stond Nick echt paf. Wat was dat nou weer voor toon?

'Is dat zo, Dan?' zei hij langzaam. 'Waarover zou hij met jou moeten praten dan? Breipatronen?'

Colin keek hem met zijn zwarte ogen vluchtig aan, maar hij zei geen woord. Als hij niet zo'n donkere huid had, zou Nick zweren dat hij rood werd. Dit geloofde je toch niet! Had Colin problemen en wist Dan ervan? Chanteerde hij hem soms?

'Colin,' zei Nick nadrukkelijk, 'Jamie en ik gaan na school met nog een paar anderen naar Camden Lock. Ga je mee?'

Het duurde een hele tijd voor Colin antwoord gaf. 'Weet nog niet,' zei hij, ingespannen uit het raam turend. 'Reken er maar niet op.'

Dan en Alex wisselden een veelbetekenende blik uit, waar Nick de kriebels van in zijn maag kreeg.

'Waar gaat dit eigenlijk over?' Hij pakte zijn vriend bij zijn schouder. 'Colin? Hé, wat is er aan de hand?'

Uitgerkend Dan, die belachelijke bal gehakt, haalde Nicks hand van Colins schouder. 'Iets wat jou niks aangaat. Iets waar jij niks van begrijpt.'

Om halfzes was de Northern Line tot op de laatste staanplaats vol. Nick en Jamie, op weg naar de bioscoop, stonden ingeklemd tussen vermoeide, zwetende mensen. Nick stak tenminste boven de menigte uit en kreeg nog wat ongebruikte lucht binnen, maar Jamie stond hulpeloos vast tussen een man in een pak en een rondborstig moedertype.

'Ik zeg je, er klopt iets niet,' hield Nick vol. 'Dan behandelde Colin als een knechtje. En mij als een klein kind. De volgende

keer...' Nick zweeg. Wat zou hij de volgende keer doen? Dan op zijn gezicht slaan? 'De volgende keer zal ik hem eens flink de waarheid zeggen,' besloot hij.

Jamie haalde zijn schouders op; voor meer beweging was geen plaats. 'Volgens mij verbeeld je het je, hoor,' zei hij bedaard. 'Misschien vroeg Colin aan Dan of hij hem met zijn Spaans wilde helpen. Dan geeft wel vaker bijles.'

'Nee. Dat was het niet. Je had ze moeten horen!'

'Goed, dan haalt hij een geintje uit.' Jamies grijns verbreedde zich tot aan zijn achterste kiezen. 'Hij neemt die twee in de maling, snap je? Net als toen hij Alex wijsgemaakt had dat Michelle op hem viel. Hebben we weken lol van gehad!'

Nick moest lachen, of hij wilde of niet. Colin had het zo overtuigend gebracht dat Alex de schuchtere Michelle zo ongeveer was gaan stalken. De waarheid was natuurlijk uitgekomen en Alex was een paar dagen lang niet meer van kleur verschoten. Hij bleef knalrood. 'Dat is twee jaar geleden, toen waren we net veertien,' zei Nick. 'En het was kinderachtig gedoe.'

De metrodeuren schoven open, een paar mensen stapten uit, heel wat meer wurmden zich naar binnen. Een jonge vrouw met hoge hakken ging met haar volle gewicht op Nicks voet staan en de pijn verdreef voor een tijdje iedere gedachte aan Colins vreemde gedrag.

Pas later, toen ze in de donkere bioscoopzaal zaten en de reclame op het enorme doek verscheen, zag Nick Colin en die twee freaks weer voor zich. Alex' van opwinding schitterende ogen, Dans superieure grijns. Colins verlegenheid.

Dat had niets met bijles te maken, daar kon je vergif op innemen.

Colin liet zich het hele weekend niet zien of horen en ook op maandag zei hij tegen Nick alleen het hoogstnodige, de hele tijd leek hij er net weer vandoor te moeten. In een van de pauzes zag Nick hoe hij Jerome iets toestopte. Iets plats van spiegelend plas-

tic. Jerome keek matig geïnteresseerd, terwijl Colin even druk gebarend op hem inpraatte en zich toen weer uit de voeten maakte.

‘Hé, Jerome.’ Nick stapte quasi opgewekt op hem af. ‘Wat gaf Colin je nou daarnet?’

Schouderophalen. ‘Niks bijzonders.’

‘Laat eens zien.’

Even zag het ernaar uit dat Jerome zijn hand in zijn zak zou steken, maar toen bedacht hij zich. ‘Waarom wil je dat weten?’

‘Zomaar. Pure nieuwsgierigheid.’

‘Het is niks belangrijks. En trouwens, vraag maar aan Colin.’ Met die woorden draaide Jerome zich om naar een groepje dat de laatste voetbaluitslagen stond door te nemen.

Nick haalde zijn boeken voor Engels uit zijn kluisje en slenterde het lokaal in, waar zijn blik zoals altijd eerst op Emily bleef rusten. Ze zat te tekenen, geconcentreerd en met gebogen hoofd. Haar donkere haar hing op het papier.

Hij maakte zich van de aanblik los en zette koers naar Colins tafeltje – maar daar zat breitante Alex al. Hij en Colin zaten met hun hoofden dicht bij elkaar te smoezen.

‘Bekijk het ook maar,’ mompelde Nick grimmig.

De volgende dag was Colin niet op school.

‘Er kan van alles en nog wat aan de hand zijn. Hé, normaal ben ik altijd degene die de boel niet vertrouwt!’ Als om zijn woorden kracht bij te zetten smeed Jamie het deurtje van zijn kluisje dicht. ‘Heb je er wel aan gedacht dat Colin misschien verliefd is? Daar gaat bijna iedereen raar van doen.’ Jamie rolde met zijn ogen. ‘Op Gloria of zo, wie weet? Of Brynne. Nee, die smacht alleen naar jou, Nick, ouwe vrouwenversierder.’

Nick luisterde maar met een half oor, want verderop in de gang, voor de wc’s, stonden twee jongens uit de zevende. Dennis en... iemand wiens naam Nick niet te binnen wilde schieten. In elk geval stond Dennis opgewonden op de ander in te praten,

waarbij hij hem iets onder zijn neus duwde: een plat, vierkant pakje. Het kwam Nick bekend voor. De ander grijnsde en liet het ding zogenaamd onopvallend in zijn tas glijden.

‘Misschien is Colin wel gek op de mooie Emily Carver,’ filosofeerde Jamie vrolijk verder. ‘Dan heeft hij geen schijn van kans, dus geen wonder dat hij zo de pest in heeft. Of op ons aller lievelingetje: Helen!’ Jamie gaf het mollige meisje dat zich net langs hem heen de klas in wilde wurmen een stevige klap op haar achterste.

Helen draaide zich razendsnel om en gaf hem zo’n harde duw dat hij de halve gang door vloog. ‘Handen thuis, klootzak,’ siste ze.

Het was even schrikken, maar Jamie herstelde zich onmiddellijk. ‘Maar natuurlijk. Al kost het me moeite als ik jou zie. Ik trip als een gek op puistjes en vetrollen!’

‘Laat haar met rust,’ zei Nick.

Jamie keek hem verbaasd aan. ‘Wat heb jij nou? Zit je opeens bij Greenpeace? Red de walrus of zo?’

Nick gaf geen antwoord. Jamies grappen ten koste van Helen gaven hem altijd het gevoel dat er vuurwerk op een jerrycan werd afgeschoten.

De Simpsons waren op tv. Nick zat in zijn joggingbroek op de bank lauwwarme ravioli uit blik te eten. Zijn moeder was nog niet thuis. Ze moest haast hebben gehad en weer eens slordig zijn geweest met inpakken, want de helft van haar ‘gereedschap’ lag verspreid over de vloer. Bij binnenkomst was Nick op een krulspeld gaan staan en bijna plat op zijn gezicht gevallen. Mama Chaos.

Zijn vader lag in de slaapkamer te snurken en had het *Niet storen - ik slaap in 't voren*-bordje aan de deurkruk gehangen. Het blik ravioli was leeg en Homer zette zijn auto tegen een boom. Nick gaapte. Hij kende deze aflevering al, bovendien moest hij toch zo naar basketbal. Zonder veel enthousiasme

zocht hij zijn spullen bij elkaar. Misschien zou Colin er tenminste weer zijn, nu hij de vorige keer niet was geweest. Het kon in elk geval geen kwaad hem op te bellen om hem eraan te herinneren. Nick probeerde het drie keer en kreeg drie keer de voice-mail, maar die luisterde Colin zoals bekend maar eens in de zoveel jaar af.

‘Wie de sport niet serieus neemt, heeft in dit team niets te zoeken!’ Het geschreeuw van Betthany vulde moeiteloos de hele sportzaal. De leden van het gedecimeerde team tuurden bedremmeld naar hun schoenen. Betthany gaf de verkeerden op hun kop, tenslotte waren zij wel komen trainen. Maar in plaats van met z’n zeventienen waren ze met z’n achten. Met acht man kon je geen twee teams vormen, laat staan spelers wisselen. Colin was natuurlijk niet komen opdagen, maar ook Jerome was er niet. Vreemd.

‘Wat mankeert die wegblijvers? Zijn ze toevallig allemaal ziek? Heerst er soms acute hersenverweking?’ Nog even en Betthany raakte zijn stem kwijt, hoopte Nick.

‘Als hij in zo’n rothumeur blijft kom ik de volgende keer ook niet,’ mompelde hij, en daarvoor mocht mocht hij zich vijftwintig keer opdrukken.

Op weg naar huis belde Nick Colin nog een keer, zonder succes. Verdomme.

Waarom maakte hij zich eigenlijk zo druk? Alleen omdat Colin zo achterlijk deed? Nee, concludeerde hij na even nadenken. Achterlijk zou niet erg zijn. Maar het zag ernaar uit dat Colin Nick van de ene op de andere dag uit zijn leven gebannen had. Dan mocht hij hem op z’n minst uitleggen waarom.

Thuis liep hij meteen door naar zijn kamer en liet zich in de gammele draaistoel voor zijn bureau vallen. Hij zette de computer aan en opende zijn mailprogramma.

Van: Nick Dunmore <nick1803@aon.co.uk>

Aan: Colin Harris <colin.harris@hotmail.com>

Onderwerp: Alles goed met je?

Hé, ouwe! Ben je ziek of hoe zit het? Heb ik je beledigd of zo?

Zo ja, dan was dat niet de bedoeling.

En wat is er eigenlijk met jou en Dan aan de hand? Die gast is niet helemaal lekker, daar waren we het toch over eens...

Ben je morgen weer op school? Als je problemen hebt, laten we er dan over praten.

CU

Nick

Hij klikte op verzenden, opende zijn browser en ging naar de chat van de basketbalclub. Maar er was niemand, daarom surfte hij naar deviantart. Naar Emily. Hij checkte of ze nog een nieuwe manga of een gedicht op de site geplaatst had. Ze had hartstikke veel talent.

Vandaag vond hij twee nieuwe schetsen, die hij op zijn harde schijf zette, en een kort blogbericht. Hij aarzelde voor hij begon te lezen. Hij moest telkens een onzichtbare drempel over, want hij wist dat dit niet voor hem bedoeld was. Emily had er alles aan gedaan om anoniem te blijven, maar ze had wel praatgrage vriendinnen.

Hij schudde de gedachte van zich af. Hier, op deze site, was hij dicht bij haar. Alsof hij haar in het donker aanraakte.

Emily schreef in haar blog dat haar hoofd leeg aanvoelde. Ze zou in de vrije natuur willen zijn, weg uit de reusachtige moloch Londen. Haar woorden kwamen aan als zweepslagen. Nick moest er niet aan denken dat Emily uit zijn stad en zijn leven zou verdwijnen. Hij las het bericht drie keer voor hij de site wegklikte.

Nog een keer e-mail checken. Geen woord van Colin. Ook geen nieuwe tweet, al dagen niet. Nick zuchtte, sloeg wat harder met de muis op tafel dan nodig was en zette de computer uit.

Scheikunde was een straf van het lot. Met groeiende wanhoop hing Nick boven zijn boek en deed zijn best om de opgave waarmee mevrouw Ganter ze dit uur opgezadeld had te begrijpen. Als een c aan het eind van het jaar nu maar genoeg was geweest. Maar minder dan een b ging niet en eigenlijk moest het zelfs een a worden. Medicijnenfaculteiten lieten geen scheikundeklunzen toe.

Hij keek op. Voor hem zat Emily, haar donkere vlecht lag op haar rug. Geen smal elfenruggetje, maar een rug waar je het wedstrijdzwemmen aan af zag. Hetzelfde gold voor haar benen, die lang waren en gespierd en... Hij schudde zijn hoofd, als om zijn gedachten op de goede plek terug te krijgen. Verdomme. Hoeveel mol was in vredesnaam 19 gram CH_4 ?

De bel ging veel te snel. Nick leverde als een van de laatsten zijn blaadje in en wist nu al dat Ganter niet blij zou zijn. Emily was al weg; Nick keek automatisch naar haar uit en zag haar zo waar een paar meter verderop in de gang. Ze stond met Rashid te praten, wiens enorme neus een snavelachtige schaduw op de muur wierp. Nick slenterde hun kant op en deed alsof hij iets zocht in zijn map.

‘Je mag het tegen niemand zeggen, oké?’ Rashid hield Emily iets voor, een plat pakje, in krantenpapier gewikkeld. Vierkant, alweer. ‘Dat is belangrijk. Je weet niet wat je ziet, het is echt vet.’

De scepsis op Emily’s gezicht sprak boekdelen. ‘Ik heb geen tijd voor die onzin.’

Nick bleef op een afstandje staan en bestudeerde aandachtig het mededelingenbord van de schaakclub.

‘Geen tijd, wat een gezeik! Probeer het nou maar! Hier.’

Een zijdelingse blik leerde Nick dat Rachid zijn krantenpakje naar Emily uitstak, maar ze nam het niet aan. Ze deed een stap achteruit, schudde haar hoofd en liep weg. ‘Geef het maar aan iemand anders,’ riep ze Rashid over haar schouder toe.

Ja, geef maar aan mij, dacht Nick. Wat was hier aan de hand? Waarom sprak niemand over die pakjes die van hand tot hand

gingen? En waarom, verdorie, had hij er nog geen? Anders wist hij toch ook altijd precies wat er speelde.

Nick keek nog steeds naar Rachid, die zijn pakje inmiddels in zijn jaszak gestopt had en nu de gang uit slenterde. Hij koerste op Brynne af, die net een vriendin gedag zei, hij sprak haar aan, hij haalde het pakje uit zijn zak...

‘Waar sta jij zo dromerig naar te kijken?’

Iemand sloeg krachtig op Nicks schouder. Jamie. ‘Hoe was de gruwelijke scheikundeles?’

‘Gruwelijk,’ mompelde Nick. ‘Wat dacht je dan?’

‘Ik wilde het alleen uit de eerste hand horen.’

Een paar mensen waren midden in de gang blijven staan en versperden het uitzicht op Brynne en Rashid; Nick deed een stap opzij, maar toen was de transactie al gesloten. Rashid ging er met zijn typische slepende tred vandoor en ook Brynne verdween om de eerste de beste hoek.

‘Shit,’ schold Nick.

‘Wat nou weer?’

‘Ach, er is iets raars aan de hand. Laatst stopte Colin Jerome iets toe, en ze deden er ontzettend geheimzinnig over. Daarnet probeerde Rashid het bij Emily, maar hij ving bot, dus toen klampte hij Brynne aan.’ Hij streek over zijn naar achteren gebonden haar. ‘De rest heb ik niet gezien. Ik wil heel graag weten waar het over gaat.’

‘Cd’s,’ zei Jamie nuchter. ‘Illegale kopieën, denk ik. Ik heb vandaag al twee keer gezien dat iemand iemand anders een hoek in trok en een cd aansmeerde. Wat kan het je schelen?’

Cd’s. Dat klopte met het formaat van Rashids pakje. Een illegale kopie die van hand tot hand ging, misschien muziek die op een of andere verboden lijst stond. Dan was het geen wonder dat Emily er niets mee te maken had willen hebben. Ja, dat zou kunnen. De gedachte bevredigde Nicks nieuwsgierigheid een klein beetje, maar toch... als het maar een cd was, waarom hoorde je er dan niets over? De laatste keer dat er een verboden

film was rondgegaan, was die het gesprek van de dag geweest. Wie hem al gezien had vertelde er in geuren en kleuren over, terwijl de rest jaloers luisterde.

Maar nu? Alsof ze met z'n allen het fluisterspel speelden, alsof er een geheim wachtwoord werd doorgegeven. De ingewijden zwegen, smiespelden, zonderden zich af.

Nadenkend sloeg Nick de gang naar het lokaal voor Engels. De les die volgde was oersaai; hij liet zijn gedachten de vrije loop en daardoor merkte hij pas na twintig minuten dat niet alleen Colin, maar ook Jerome vandaag afwezig was.

Warm herfstlicht viel op Nicks bureau en gaf de chaos van boeken, schriften en verkreukelde werkbladen een gouden glans. Het opstel waar Nick al een halfuur op zat te broeden was nog maar drie zinnen lang, maar de marge was bezaaid met krullertjes, bliksemflitsen en golflijntjes. Shit, hij kon zich gewoon niet concentreren, zijn gedachten dwaalden de hele tijd af.

In de keuken hoorde hij zijn moeder rommelen en een radiozender zoeken. Whitney Houston zong 'I will always love you' – waaraan had hij dit eigenlijk verdiend? Hij smeedt zijn pen op het bureau, sprong op en gooide de deur dicht. Zo ging het niet langer, hij kreeg die cd maar niet uit zijn hoofd. Waarom had hij er nog geen? En waarom zei niemand er iets over? Voor de zoveelste keer belde hij Colin, maar die nam – verrassing! – niet op. Nick sprak wat harde woorden in op zijn voicemail, scrolde naar het nummer van Jerome en drukte op *bellen*. De telefoon ging één keer, twee keer, drie keer over, toen werd de verbinding verbroken.

Verdomme. Nick ademde diep in en uit. Dit sloeg nergens op. Hij begon aan een sierlijke beweging, waarmee hij zijn telefoon in zijn rugzak wilde mikken, maar bedacht zich opeens. Een idee kietelde hem met vederlichte vleugeltjes. Hij had ook Emily's nummer.

Voor hij te veel redenen kon bedenken om het maar liever niet

te doen, had hij haar nummer al gebeld. Weer hoorde hij de kiestoon, één keer, twee keer... 'Hallo?'

'Emily? Eh... met mij, Nick. Ik wilde je even iets vragen... Het gaat over vandaag... op school...' Hij kneep zijn ogen dicht, haalde diep adem.

'Het scheikundeproefwerk?'

'Nee. Eh... ik zag toevallig dat Rashid je iets wilde geven. Kan je me vertellen wat dat was?'

Het duurde een paar seconden voor Emily antwoord gaf. 'Hoezo?'

'Nou ja, gewoon, omdat... Sommige mensen gedragen zich de laatste tijd een beetje raar. En er zijn er ook heel veel afwezig, was dat je al opgevallen?' Hèhè, eindelijk kreeg hij hele zinnen uit zijn mond. 'En ik denk dat het iets te maken heeft met die dingen die doorgegeven worden. Daarom... Snap je? Ik wil graag weten waar het over gaat.'

'Weet ik zelf ook niet.'

'Heeft Rashid er dan niks over gezegd?'

'Nee, hij hoorde me uit, wilde dingen over mijn ouders weten die hem geen bal aangaan. Of ze me veel vrijheid geven en zo.' Ze lachte kort en vreugdeloos. 'En of ik een eigen computer heb.'

'Aha.' Nick probeerde er vergeefs wijs uit te worden. 'Zei hij ook waar je die computer voor nodig had?'

'Nee. Hij zei alleen dat hij me iets unieks wilde geven, beter dan alles wat ik tot nu toe heb meegemaakt, en dat ik het *in m'n eentje* moest bekijken.' Aan de toon waarop ze het zei was duidelijk te horen wat ze van het hele gedoe vond. 'Hij deed heel opgewonden en opdringerig. Maar dat heb je dus gezien.'

Die laatste zin kwam er vinnig uit. Nick voelde dat hij rood werd. 'Klopt,' zei hij. Er viel een stilte.

'Wat denk jij dat het is?' vroeg Emily ten slotte.

'Geen idee. Ik vraag het wel aan Colin als hij weer op school is. Of... Ik bedoel, misschien heb jij een beter idee?'

Aan de andere kant bleef het stil.

‘Nee,’ zei Emily na een tijdje. ‘Eerlijk gezegd heb ik er nog niet zo over nagedacht.’

Voor zijn volgende vraag haalde Nick diep adem. ‘Wil je het weten, voor het geval ik erachter kom? En als het iets interessants is, natuurlijk.’

‘Ja hoor,’ zei Emily. ‘Best. Maar nu moet ik ophangen, ik heb nog dingen te doen.’

Met dit gesprek was Nicks dag gered. Colin kon z’n rug op. Hij had een lijntje naar Emily gevonden. En hij had een excuus om haar nog een keer aan te spreken. Zodra hij meer wist.

Colin was er weer. Alsof er niets gebeurd was stond hij tegen zijn kluisje geleund, grijnsde naar Nick en gooide zijn dreadlocks over zijn schouders. ‘Ik had de keelontsteking van m’n leven,’ zei hij, wijzend op zijn sjaal. ‘Bellen ging ook niet. Compleet mijn stem kwijt.’

Nick zocht de leugen op Colins gezicht, maar kon niets vinden. ‘Bethany is nog nooit zo uit zijn dak gegaan,’ zei hij. ‘Waarom heb je je niet afgemeld?’

‘Tja. Ik was zo ziek als een hond. Die ouwe moet zich niet zo aanstellen.’

Nick koos zijn volgende woorden zorgvuldig. ‘Moet wel heel besmettelijk zijn, die ziekte van jou. Eergisteren waren we maar met acht man. Een absoluut diepterecord.’

Als Colin verbaasd was liet hij dat niet blijken. ‘Kan gebeuren.’
‘Jerome was er ook niet.’

Een heel licht trekken van zijn oogleden verraadde dat Colins belangstelling gewekt was. Nick haakte er meteen op in. ‘Over Jerome gesproken: wat gaf je hem eigenlijk laatst?’

Het antwoord kwam vliegensvlug en zonder aarzelen. ‘Het nieuwe album van Linkin Park. Sorry, ik weet dat ik het voor jou ook moet kopiëren, je krijgt het morgen, oké?’ Hij gooide zijn kluisdeurtje dicht, nam zijn wiskundeboeken onder zijn arm en keek Nick vragend aan. ‘Kunnen we?’

Nick rukte zich los uit de verstarring die Colins uitleg veroorzaakt had. Linkin Park! Beelde hij zich dat hele samenzweringsgedoe maar in? Was zijn fantasie met hem op de loop gegaan en waren al die afwezige leerlingen gewoon slachtoffer van een griepgolf? Zo veel waren het er eigenlijk niet, als je het goed bekeek. Terwijl hij nog net voor de bel de klas in liep telde Nick het snel na. Breitante 2 was afwezig, en verder Jerome, Helen en de stille Greg. De rest hing slaperig of iets minder slaperig in de banken.

Oké, dacht Nick. Dan heb ik het me dus gewoon verbeeld. Geen groot geheim – Linkin Park. Hij grijnsde bij zichzelf en draaide zich om naar Colin, om Betthany's woedeaanval van gisteren te beschrijven. Maar Colin lette niet op hem, hij keek geconcentreerd naar Dan, die op zijn vaste plek voor het raam stond. Dan stak, half achter zijn buik, vier vingers op. Colin trok instemmend zijn wenkbrauwen op en hield drie vingers omhoog.

Nicks blik schoot tussen de twee heen en weer, maar voor hij Colin kon vragen wat dat seinen met die vingers te betekenen had, kwam meneer Fornary de klas in. Die sloeg hen een uur lang met zulke ingewikkelde wiskundesommen om de oren dat Nick geen tijd meer kreeg om aan zoiets simpels als drie of vier opgestoken vingers te denken.

Op de keukentafel lag geld, met een ongelooflijk lange boodschappenlijst ernaast. Zijn moeder was bezig aan een marathon permanenten. Alsof de herfst bij de vrouwen van Londen een behoefte aan verse krullen gewekt had. Met gefronst voorhoofd bestudeerde Nick de lijst. Diepvriespizza's en nog eens diepvriespizza's, verder lasagna, vissticks en kant-en-klare bami. Zo te zien was zijn moeder niet van plan de komende tijd zelf te koken. Hij zuchtte, pakte drie grote boodschappentassen en ging op weg naar de supermarkt. Onderweg schoten Dans handgebaren en Colins woordeloze antwoord daarop hem weer te binnen. Zag hij spoken? Dat dacht Jamie namelijk. 'Je verveelt je gewoon, ouwe,' had hij gezegd. 'Je moet een hobby nemen, of een vriendin. Zal ik een date met Emily voor je rit-selen?'

Nick nam een winkelwagentje en zette alle gedachten aan school van zich af. Jamie had gelijk, hij kon zich beter met echte problemen bezighouden. Bijvoorbeeld met de vraag hoe hij de door zijn moeder genoteerde twintig flessen water in hemels-naam thuis moest krijgen.

Toen hij de volgende ochtend op school kwam hing er een tintelende opwinding in de lucht. In de hal voorbij de ingang stonden veel meer leerlingen dan normaal, de meesten in groepjes bij elkaar. Ze fluisterden en smiespelden en hun gesprekken versmolten tot een geluidsbehang waaruit Nick geen woord kon opmaken. De aandacht gold twee politieagenten, die doelbewust de gang naar de kamer van de directeur in liepen.

In een hoek, niet ver van de trap, ontdekte Nick Jamie, druk

in gesprek met breitante Alex, Rashid en een jongen wiens naam Nick niet meteen te binnen wilde schieten. Ja toch, Adrian heette hij, hij was pas dertien en ging normaal gesproken niet met oudere leerlingen om. Maar Nick herkende hem, want toen Adrian twee jaar geleden op school kwam, was zijn familiegeschiedenis korte tijd onderwerp van gesprek geweest: het scheen dat Adrians vader zich opgehangen had.

‘Hé!’ Jamie wenkte Nick met een weids gebaar. ‘Nu gaan we het krijgen, hoor!’

‘Wat doen die smerissen hier?’

Jamie liet zijn tanden zien. ‘We hebben misdadigers op school. Schurken. Dieventuig. Er zijn negen computers gejat, splinter-nieuwe notebooks, bedoeld voor de computerles. Ze zoeken nu in het computerlokaal naar sporen.’

Adrian knikte. ‘En het zat nog wel op slot,’ zei hij verlegen. ‘Dat zei Garth tegen de politie, ik heb het zelf gehoo...’

‘Jij moet je kop houden, uk,’ blafte Alex. Zijn puisten glommen – van opwinding, vermoedde Nick.

Hij had opeens zin om die gek op zijn gezicht te slaan. Om hem niet meer te hoeven zien draaide hij zich om naar Adrian. ‘Is de deur opengebroken?’

‘Nee, dat is het nou juist,’ antwoordde de jongen ijverig. ‘Hij is *opengemaakt*. Iemand moet de sleutel gejat hebben, maar Garth zegt dat dat niet kan, want ze zijn er alle drie nog, hij heeft er zelf eentje op zak...’

‘Nick?’ Een zachte stem maakte een einde aan Adrians spraak-waterval, een hand met doorzichtig gelakte nagels rustte licht op Nicks schouder. Emily, dacht Nick één piepklein momentje, maar hij verbeterde zichzelf meteen. Emily droeg niet aan elke vinger drie ringen en ze rook niet zo... oosters.

Hij draaide zich om en keek in Brynnes lichtblauwe ogen. Net plasjes water.

‘Nicky, kun je... Ik bedoel, zouden we... heel even, zonder publiek...’

Alex grijnsde en ging met zijn tong langs zijn lippen, waardoor Nick inwendig zijn vuisten balde.

‘Best,’ zei hij tegen Brynne. ‘Snel dan.’

Zijn geïrriteerde toon stoorde haar kennelijk niet, en anders liet ze het niet merken. Ze was knap, zeker, maar ze was vooral een kletskaus en, vond hij, ontstellend dom. Nu trippelde ze heupwiegend voor hem uit naar de trap naar de gymzalen beneden. Hier was om deze tijd nog geen mens.

‘Oké, Nick,’ fluisterde ze. ‘Ik wil je graag iets geven. Het is supercool, ik zweer het je.’ Ze stak een hand in haar schoudertas, dacht even na, trok haar hand er weer uit.

Nick staarde naar de tas. Hij had wel zo’n flauw vermoeden waar het over ging, en bijna had hij naar Brynne geglimlacht.

‘Maar eerst moet ik je nog iets vragen.’ Ze streek overdreven langzaam een haarlok uit haar gezicht.

Doe jezelf een lol en vraag niet wat ik van je vind. ‘Brand maar los.’

‘Heb je een computer? Een eigen computer, dat is belangrijk. Op je kamer.’

Daar had je het, eindelijk! ‘Heb ik, ja.’

Ze knikte tevreden. ‘Eh... en neuzen je ouders vaak in je spullen?’

‘Mijn ouders zijn geen freaks.’

‘O. Mooi.’ Ze dacht weer na, met een ingespannen frons in haar voorhoofd. ‘Wacht, er was nog iets. O ja.’ Ze kwam een stap dichterbij en hief haar gezicht naar hem op. Haar kauwgomadem en het haremparfum vormden een bizarre combinatie. ‘Je mag het aan niemand laten zien. Anders werkt het niet. Je moet het meteen wegstoppen, en zeg tegen niemand dat ik het je gegeven heb. Beloofd?’

Wat een flauwekul. Hij trok een gezicht. ‘Hoezo?’

‘Dat zijn de regels,’ zei Brynne nadrukkelijk. ‘Als je het niet belooft, kan ik het je niet geven.’

Nick slaakte een diepe en overdreven geërgerde zucht. ‘Voor mijn part. Beloofd.’